

УДК 323+327
DOI: 10.31733/17-03-2023-119-120

Антон КАРЮК
курсант факультету підготовки фахівців
для підрозділів превентивної діяльності

Науковий керівник:
ст. викл. **Олександр ЗАХАРЧЕНКО**

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ПРАВОВІ ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЇ ВНУТРІШНЬОЇ ТА ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ ДЕРЖАВИ

Внутрішня та зовнішня політика є невід'ємними складовими сфер діяльності держави. Внутрішня політика відноситься до внутрішньої діяльності держави та спрямована на забезпечення соціально-економічного розвитку, захист прав та свобод громадян, зміцнення демократії та правової держави. [1]. Зовнішня політика, зі свого боку, відноситься до зовнішніх відносин держави та орієнтована на захист національних інтересів та співпрацю з іншими державами у різних сферах.[2] Оскільки внутрішня та зовнішня політика мають велике значення для держави та громадян, їх формування та реалізація повинні здійснюватися відповідно до закону та міжнародних стандартів. У зв'язку з цим, є ряд правових проблем, які пов'язані з формуванням та реалізацією внутрішньої та зовнішньої політики держави.

Однією з головних правових проблем, пов'язаних з формуванням та реалізацією внутрішньої політики держави, є забезпечення прав та свобод громадян. Держава повинна створювати умови для забезпечення прав людини, зокрема, свободи слова, зборів, асоціацій, віросповідання та інших прав, які забезпечуються конституційними та законодавчими актами. Проте, деякі держави порушують права та свободи громадян, що веде до конфліктів та негативних наслідків. Ще можна відмітити правовою проблемою, яка виникає в процесі формування внутрішньої політики держави, є корупція. Корупція є порушенням законодавства та прав людини, оскільки вона завдає шкоди суспільству та громадянам, спричиняє нерівність та руйнує принципи демократії та правової держави. Для боротьби з корупцією необхідно вдосконалювати правову базу, забезпечувати незалежність судів та правоохоронних органів, та підвищувати рівень обізнаності громадян щодо корупційних правопорушень.

Також одна з важливих правових проблем зовнішньої політики держави є відносини з міжнародними організаціями. Участь у міжнародних організаціях вимагає від держави виконання різних правових зобов'язань, які можуть бути протиріччями з національним законодавством. Крім того, відносини з міжнародними організаціями можуть вимагати від держави зміни свого законодавства або виконання певних рішень. [8].

Також ще одною правовою проблемою, пов'язаною з зовнішньою політикою, є міграція. Міграційні процеси можуть стати причиною конфліктів та напруги між країнами, особливо тоді, коли вони супроводжуються порушенням прав людини та несправедливості. Наявність мігрантів також може створювати внутрішні проблеми для країни-господаря, такі як напруження на ринку праці або незадоволення місцевого населення.

Крім того, важливою правовою проблемою зовнішньої політики є відносини з іншими державами у сфері торгівлі та економіки. У світі існує велика кількість різних міжнародних торговельних угод, які мають свої особливості та правила. Для ефективного ведення зовнішньої торгівлі держава повинна враховувати ці правила та умови угод, що може вимагати змін в національному законодавстві та виконанні різних правових зобов'язань.

Отже, можна зробити висновок, що формування та реалізація внутрішньої та зовнішньої політики держави мають свої правові проблеми. Ці проблеми можуть стати перешкодою у виконанні міжнародних зобов'язань держави та призвести до конфліктів з іншими країнами. Для вирішення цих проблем необхідно ретельно аналізувати та враховувати відповідні правові норми та міжнародні угоди, що може вимагати змін у

національному законодавстві та виконанні різних правових зобов'язань. Забезпечення дотримання прав людини та розвиток правової культури в державі є ключовими у вирішенні правових проблем у сфері формування та реалізації внутрішньої та зовнішньої політики.

1. Закон України "Про засади внутрішньої та зовнішньої політики" від 01.07.2010 № 2464-VI.
2. Закон України "Про зовнішню політику" від 06.06.2018 № 2470-VIII.
3. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод. Рада Європи. 1950.
4. Міжнародний пакт про громадянські та політичні права. ООН. 1966.
5. Статут Міжнародного суду ООН. ООН. 1945.
6. Міжнародне гуманітарне право: Женевські конвенції та додаткові протоколи. МЗС України. 2015.
7. Матеріали та документи Верховної Ради України. <https://rada.gov.ua/>
8. Матеріали та документи МЗС України. <https://mfa.gov.ua/>
9. Матеріали та документи Офісу Президента України. <https://www.president.gov.ua/>

УДК 130.1

DOI: 10.31733/17-03-2023-120-121

Вікторія КИРИЧЕНКО

курсант ННІ права та підготовки фахівців
для підрозділів Національної поліції

Науковий керівник:

д.філос.н., проф. **Елеонора СКИБА**

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ЛОГІЧНІ ФОРМИ МИСЛЕННЯ ЯК ЗАСІБ ПІЗНАННЯ ДІЙСНОСТІ

Нехтування фундаментально-теоретичним або філософським значенням будь-якої практичної діяльності призвело до того, що ця практична діяльність перетворилася на самоціль, втратила значимість як процес соціальної активності, залученості окремого індивідуума до соціально-значимої діяльності створення колективної духовності. Суворонаціленість на економічні та технологічні досягнення, при цьому нехтування вищою метою цього прогресу – збереження життя як найвищого сенсу існування, поваги до духовної діяльності – призвели до спотворення картини світу у колективній та індивідуальній свідомості, де ігноруються такі духовні цінності як культура мислення. Систематичність, послідовність, обґрунтованість і переконливість думки як втілення позачасових потреб суспільства виховується у людському середовищі завдяки науці логіки [1].

Думати логічно означає мислити точно і послідовно, не допускати протиріч у своїх міркуваннях і вміти розкривати логічні помилки. Як впливає зі сказаного, знання логіки потрібно так чи інакше всім нормальним людям, оскільки вони мислячі істоти. Однак є галузі людської діяльності, професії та спеціальності, де це знання особливо необхідне. Так, логічні знання є суто важливими для працівників системи народної освіти. Адже ці люди беруть участь у здійсненні дуже важливого соціального процесу передачі знань, накопичених людством, від одного покоління до іншого. Їхня діяльність також значною мірою пов'язана з формуванням мислення підростаючого чи молодого покоління. І тут важливо як самим ясно правильно мислити, бо "хто ясно мислить, ясно викладає". Не менш важливо навчити цьому інших, сформувані логічну культуру здобувачів вищої освіти для подальшого використання у професійній діяльності.

Знання логіки настійно необхідне працівникам друку та засобів масової інформації. Адже їхня думка та слова звернені до величезних мас населення і можуть викликати найсерйозніші соціальні наслідки. Тому тут дуже важливо, щоб будь-яка інформація була суворо вивіреною, зваженою, точною, щоб у ній не було брехні, фальші, пересудів, логічних помилок, щоб висловлювані думки були логічно пов'язані між собою, не суперечили собі, були не тільки істинними, а й обґрунтованими.

Необхідність знання логіки є очевидною і для медичних працівників. Вони мають